

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Petry Staré v právní věci **žalobkyně: N. T. T.**, IČO ..., sídlem S. 680/20, K., zastoupené Mgr. Patrikem Bauerem, advokátem, sídlem náměstí 1. máje 97, Chomutov, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2015, č.j. 32544-2/2015-900000-304.8,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se v žalobě podané prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 30.6.2015, č.j. 32544-2/2015-900000-304.8 (v žalobě chybně uvedeno č.j. 30542-2/2015-900000-304.8 – pozn. soudu), kterým bylo na základě jejího odvolání změněno rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12.5.2015, č.j. 50404-2/2015-620000-12, a bylo rozhodnuto, že se žalobkyně dopustila správního deliktu ve smyslu ustanovení § 135zk odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon

o spotřebních daních“), tím, že minimálně dne 23.3.2015, na daňovém území České republiky, ve své provozovně MINIMARKET v obci Loučná pod Klínovcem (dále jen „provozovna“), umožnila skladovat 64 jednotkových balení cigaret zn. Viceroy Silver (1280 ks cigaret), 50 jednotkových balení cigaret zn. Moon blue (1000 ks cigaret), 16 jednotkových balení zn. Moon Blue (368 ks cigaret), 20 jednotkových balení cigaret zn. Route 66 red (400 kusů cigaret), 20 jednotkových balení cigaret zn. Route 66 blue (400 kusů cigaret), 8 jednotkových balení cigaret zn. Route 66 red (184 kusů cigaret), 10 jednotkových balení cigaret zn. LD 66 red (200 kusů cigaret), 8 jednotkových balení cigaret zn. Benson Black (184 kusů cigaret), 8 jednotkových balení cigaret zn. Viceroy red (184 kusů cigaret), 8 jednotkových balení cigaret zn. LM blue (184 kusů cigaret), 10 jednotkových balení cigaret zn. LD blue (200 kusů cigaret) a 10 jednotkových balení cigaret zn. Moon red (200 kusů cigaret), dále jen „jednotková balení cigaret“, která byla označena tabákovými nálepkami, které odpovídaly jiné než nové sazbě daně, a proto se ve smyslu ustanovení § 118 odst. 3 zákona o spotřebních daních považují za neznačený tabákový výrobek, za což jí byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, propadnutí uvedených jednotkových balení cigaret, která byla rozhodnutím celního orgánu ze dne 23.3.2015, č.j. 39175-2/2015-620000-62, zajištěna, a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Současně se žalobkyně domáhala zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

V žalobě žalobkyně uvedla, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, považuje pro právní i skutkové vady za vadné. Ke skutkové stránce žalobkyně namítla, že žalovaným tvrzený skutkový stav neodpovídá náležitě zjištěnému a zhodnocenému stavu skutkových okolností, když řízení, které celní orgány v rámci výkonu správy daní vedly, bylo formální a zcela v rozporu se zásadami správního řízení. Žalobkyně namítala, že žalovaný vyslovil její odpovědnost a uložil sankci za správní delikt podle ustanovení § 135zk zákona o spotřebních daních, aniž by se zabýval otázkou vhodnosti a přiměřenosti takového postupu, když kontrolní činností byla zjištěna uzavřená jednotková balení cigaret s tabákovými nálepkami charakterizující sazbou spotřební daně platnou do 30.11.2014. Dle názoru žalobkyně zjištěné protiprávní jednání odpovídá kvalifikaci skutkové podstaty správního deliktu proti ceně pro konečného spotřebitele podle ustanovení § 135zf odst. 1 zákona o spotřebních daních nebo správního deliktu proti jednotkovému balení podle ustanovení § 135zg odst. 1 téhož zákona. Pokud došlo k vyslovení sankce za správní delikt, jehož skutková podstata nepřiléhá okolnostem daného případu, pak došlo k nepřiměřenému zásahu do práv žalobkyně, neboť takovým postupem nebyl sledován legitimní cíl při výkonu dobré správy a souladnost s veřejným zájmem. Sankce za správní delikt byla uložena při spodní hranici, tedy ve výši 50 000 Kč, ačkoli dle žalobkyně bylo možné k dosažení cíle v podobě ochrany společenského zájmu při správě daní v souladu se zásadou proporcionality dojít i méně zatěžujícím způsobem. V souvislosti s tím pak žalobkyně namítla, že uplatněním vhodnějšího a legitimního posouzení protiprávního jednání jí měla být uložena sankce, která by reflektovala dopad do její majetkové sféry. Svá tvrzení opírala žalobkyně o zákonné znění predestinovaných skutkových podstat daných ustanoveními § 135zf, § 135zg zákona o spotřebních daních a nesouhlasí s argumentací žalovaného, který odmítá uplatnění rubrikovaných skutkových podstat v rámci kontrolních zjištění a setrvává na porušení právních předpisů ve smyslu ustanovení § 135zk zákona o spotřebních daních. Žalobkyně nesouhlasila se závěry žalovaného, že není pachatelem se statutem výrobce tabákových výrobků, provozovatelem daňového skladu, oprávněným příjemcem, dovozcem či

podnikající fyzickou osobou s povinností značit tabákové výrobky s tím, že takové tvrzení je dle názoru žalobkyně nedůvodné, neboť zmíněná ustanovení zákona o spotřebních daních explicitně stanoví, že se správního deliktu dopustí ta právnická nebo fyzická osoba, která „uvede do daňového oběhu“ cigarety nebo tabákové výrobky identifikované těmito ustanoveními. Ohledně pojmu „uvedení do volného daňového oběhu“ pak odkázala na ustanovení § 3 písm. 1 ve spojení s ustanovením § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Tuto skutečnost pak žalobkyně považovala za zcela zásadní pro otázku právní kvalifikace s tím, že svým jednáním naplnila skutkovou podstatu správního deliktu protiprávního uvedení jednotkových balení cigaret do volného daňového oběhu. Uloženou sankci, která zasahuje do její ekonomické sféry, s ohledem na materiální stránku deliktního jednání, v závislosti na diskreční pravomoci správních orgánů, při toliko objektivní odpovědnosti, považovala za neopodstatněnou. Závěrem žalobkyně shrnula, že žalovaný nedostál svým povinnostem, kterými byl vázán podle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností s přihlédnutím k zákonnosti, sledování účelu svěřené pravomoci, proporcionalitě při rozhodování v souladu s veřejným zájmem, specifickým okolnostem případu a k materiální rovnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že zcela setrvává na svém právním posouzení a navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Poukázal na to, že skutkový stav byl náležitě zjištěn a je zřejmé, že protiprávní jednání žalobkyně nebylo možné kvalifikovat jinak než jako správní delikt podle ustanovení § 135zk zákona o spotřebních daních. K námitkám žalobkyně, že její jednání mělo být kvalifikováno jako správní delikt dle ustanovení § 135zf odst. 1 nebo § 135zg odst. 1 zákona o spotřebních daních pak uvedl, že tento návrh byl již žalobkyní uplatněn v odvolání proti rozhodnutí celního úřadu a žalovaný se s ním plně vypořádal na straně 4 až 5 napadeného rozhodnutí. Závěrem pak žalovaný dodal, že při posouzení všech aspektů jednání žalobkyně nemohl rozhodnout o uložení pokuty v nižší částce než 50 000 Kč a je přesvědčen o tom, že v dotčeném řízení svým povinnostem, na něž žalobkyně poukazuje, dostál.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný i žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s.

Na tomto místě pak soud podotýká, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 23.3.2015 byla v provozovně žalobkyně provedena kontrola zaměřená na prodej vybraných výrobků, v jejímž rámci bylo v provozovně a přilehlých skladových prostorech nalezeno celkem 212 jednotkových balení cigaret s tabákovými nálepkami daňové sazby označené písmenem „O“. Žalobkyně, která byla kontrole přítomna, do protokolu o místním šetření č.j. 39175/2015-620000-62, sepsaného téhož dne, uvedla, že předmětná jednotková balení cigaret jsou jejím vlastnictvím s tím, že je nakoupila od oficiálních distributorů. Dále se žalobkyně do protokolu, který následně jako správný podepsala, vyjádřila, že tyto cigarety chtěla doprodat za cenu uvedenou na kolku, přičemž si byla vědoma, že tabákové výrobky označené kolkem s písmenem „O“ se již prodávat ani skladovat nesmějí. Rozhodnutím ze dne 23.3.2015, č.j. 39175-2/2015-620000-62, pak byla jednotková balení cigaret, která byla podle ustanovení § 118c odst. 3 zákona o spotřebních daních považována za neznačené tabákové výrobky, zajištěna. Proti rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 12.5.2015, č.j. 50404-2/2015-620000-12, jímž byla žalobkyni uložena pokuta za správní delikt ve výši 50 000 Kč, podala žalobkyně odvolání, na jehož základě pak žalovaný změnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak soud uvedl výše. Rozhodnutí žalovaného, jako odvolacího orgánu, pak žalobkyně napadla žalobou.

Mezi účastníky řízení nebylo sporu o skutkovém stavu v tom směru, že v provozovně žalobkyně byly zjištěny tabákové výrobky s tabákovou nálepkou s označením daňové sazby písmenem „O“ v době, kdy prodej takto značených tabákových výrobků nebyl podle zákona legální. Žalobkyně nejenže takové tabákové výrobky skladovala, ale vystavila je i v prodejních regálech v provozovně společně s jinými, řádně označenými výrobky. Ostatně žalobkyně ani netvrdila, že by se popsáného jednání nedopustila. Jednání žalobkyně bylo žalovaným kvalifikováno jako správní delikt podle ustanovení §135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních.

Předmětem sporu tedy byla otázka právní kvalifikace jednání žalobkyně s tím, že v závislosti na dané právní kvalifikaci byla následně ukládána sankce. V tomto směru žalobkyně namítala, že uplatnění vhodnějšího a legitimního posouzení protiprávního jednání by znamenalo uložení sankce, která by zcela reflektovala dopad do její majetkové sféry.

Pokud se žalobkyně domnívá, že její jednání naplnilo jinou skutkovou podstatu správního deliktu, než jak bylo její jednání právně kvalifikováno žalovaným, resp. již celním orgánem jako správním orgánem I. stupně, přičemž svá tvrzení opírá o zákonné znění skutkových podstat správních deliktů podle ustanovení § 135zf a § 135zg zákona o spotřebních daních s odkazem na ustanovení § 3 a § 4 téhož zákona o volném daňovém oběhu, pak se mýlí.

Dle ustanovení § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních musí být tabákové výrobky na daňovém území České republiky vyrobené, dovezené nebo dopravené z jiného členského státu, značeny tabákovou nálepkou, pokud nejsou dopravovány v režimu podmíněného osvobození od daně s následným umístěním v daňovém skladu nebo pokud není zákonem stanoveno jinak.

Správního deliktu proti značení tabákovými nálepkami podle ustanovení § 135zk odst. 1 zákona o spotřebních daních se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí tím, že umožní skladování nebo prodej neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky. Za tento správní delikt se uloží pokuta od 50 000 Kč do 10 000 000 Kč.

Žalobkyní uváděného správního deliktu proti ceně pro konečného spotřebitele dle ustanovení § 135zf zákona o spotřebních daních (ve znění zákona č. 157/2015 Sb.) se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí tím, že uvede do volného daňového oběhu cigarety s tabákovou nálepkou s uvedenou cenou pro konečného spotřebitele v jiném období, než pro které byla tato cena stanovena. Za takový správní delikt se uloží pokuta do 1 000 000 Kč.

Pokud jde o správní delikt proti jednotkovému balení dle ustanovení § 135zg odst. 1 zákona o spotřebních daních, dopustí se jej právnická nebo podnikající fyzická osoba tím, že uvede do volného daňového oběhu, doveze nebo dopraví na daňové území České republiky z jiného členského státu tabákové výrobky, které nejsou v uzavřeném jednotkovém balení, nebo jednotkové balení s tabákovými výrobky, které nepodléhají stejné sazbě daně, za kterýžto delikt se uloží pokuta do 2 000 000 Kč.

V daném případě je zřejmé, že žalobkyně je podnikající fyzickou osobou. Ze skutkového stavu vyplývá, že předmětného správního deliktu se měla dopustit právě v přímé souvislosti se svým podnikáním. Jen pro úplnost pak soud pak připomíná, že se jedná o správní delikt, jehož naplnění nevyžaduje zavinění. V případě objektivní odpovědnosti tedy právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby odpovídají bez ohledu na subjektivní stránku daného případu za porušení právní povinnosti, které naplňuje formální znaky skutkové podstaty daného správního deliktu. Rovněž je nepochybné, že jednotková balení cigaret byla celními orgány nalezena v prodejně, kterou žalobkyně aktivně jako prodejnu užívá a že předmětná jednotková balení nebyla řádně značena dle zákona o spotřebních daních.

Následně pak soud připomíná, že v souladu s ustanovením § 118c odst. 2 zákona o spotřebních daních, bylo možné jednotková balení cigaret označená tabákovou nálepkou s písmenem „O“ prodávat do 28.2.2015. Po tomto datu byla takto označená balení cigaret považována za neznačený tabákový výrobek.

Žalobkyně jednotková balení cigaret, která se uplynutím dne 28.2.2015 stala neznačenými tabákovými výrobky, ve své provozovně jednoznačně uváděla do oběhu ve smyslu zákona o spotřebních daních. V dané věci je nesporné, že žalobkyně výslovně k dotazu celních orgánů uvedla, že cigarety jsou jejím vlastnictvím a zároveň do protokolu konstatovala, že si je vědoma toho, že jednotková balení cigaret označená výše popsáním způsobem není možné po uplynutí 28.2.2015 prodávat ani skladovat. Otázkou výkladu pojmu „skladování“ pro účely zákona o spotřebních daních se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26.2.2009, č.j. 7 Afs 69/2007-85, který je dostupný na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud konstatoval, že za osobu, která „skladuje“ vybrané výrobky, tak může být považován i ten, kdo má výrobky pouze v detenci. Z uvedeného tedy dle soudu vyplývá,

že žalobkyně „skladovala“ předmětné tabákové výrobky ve smyslu, v jakém je nutno tento termín chápat ve vztahu k úpravě obsažené v zákoně o spotřebních daních.

K ustanovením § 3 a § 4 zákona o spotřebních daních, na kterých žalobkyně rovněž staví svůj názor ohledně žalovaným nevhodně zvolené právní kvalifikace, soud považuje za nutné uvést toliko, že v ustanovení § 3 daňového řádu jsou definovány základní pojmy používané zákonem a ustanovení § 4 definuje osoby a podmínky, za kterých se tyto osoby stávají plátcem daně, a to ve vztahu ke všem druhům spotřebních daní uvedených v zákoně. Tato ustanovení se vztahují na osoby, které uvádějí vybrané výrobky do volného daňového oběhu.

Žalobkyní zmiňované ustanovení § 3 písm. l) zákona o spotřebních daních definuje okamžik, kdy se vybrané výrobky považují za uvedené do volného daňového oběhu, tj. okamžik, kdy vzniká povinnost přiznat a zaplatit daň, který se u vybraných výrobků liší v závislosti na tom, zda byl dovezen či vyroben v režimu podmíněného osvobození od daně, nebo nikoli. V návaznosti na přijatou Směrnicí Rady č. 2008/118/ES ze dne 16.12.2008, o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice č. 92/12/EHS (dále jen „Směrnice“), došlo k 1.4.2010 k úpravě znění definice dovozu, kdy uvedením do volného daňového oběhu je také jakékoli držení vybraných výrobků mimo režim podmíněného osvobození od daně, jestliže z nich nebyla vybrána daň nebo nebyly oprávněně nabyty bez daně, resp. jestliže jejich držitel nemůže tuto skutečnost prokázat [čl. 7 odst. 2 písm. b) Směrnice].

K ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, na nějž žalobkyně poukazuje, pak soud pro úplnost uvádí, že plátcem daně bez povinnosti se registrovat k dani je rovněž jakákoliv osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, jestliže neprokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu a že se jedná o již zdaněné vybrané výrobky nebo o výrobky oprávněně nabyté bez daně, přičemž za množství vybraných výrobků určených pro osobní spotřebu se považuje množství nepřesahující hodnoty vymezené v odst. 5 téhož paragrafu, a také osoba, která uvádí vybrané výrobky do volného daňového oběhu, jestliže neprokáže, že se jedná o již zdaněné vybrané výrobky nebo o výrobky oprávněně nabyté bez daně. Zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu se na daňovém území České republiky prokazuje daňovým dokladem, dokladem o prodeji nebo dokladem o dopravě vybraných výrobků. Druhy daňových dokladů a jejich náležitosti, kterými se prokazuje, že dané vybrané výrobky jsou propuštěny do volného daňového oběhu a zdaněny, jsou vymezeny v ustanovení § 5 zákona o spotřebních daních.

Soud nepřehlédl, že ohledně otázky nabytí uvedených jednotkových balení cigaret žalobkyně uvedla, že je nakoupila od oficiálního distributora s tím, že v době konání místního šetření nemá nabývací doklady. Takové prohlášení žalobkyně pak vylučuje možnost, aby na ni bylo pohlíženo jako na osobu, která uvedla jednotková balení cigaret do volného oběhu ve smyslu ustanovení § 135zf nebo § 135zg zákona o spotřebních daních, když tato již byla prokazatelně uvedena do volného oběhu ve smyslu ustanovení § 3 písm. i) zákona o spotřebních daních jiným, od žalobkyně odlišným, subjektem a nejednalo se o jednotková balení s tabákovými výrobky, které nepodléhají stejné sazbě daně, ale o uzavřená jednotková balení. Námitce žalobkyně ohledně nevhodné právní kvalifikace se žalovaný věnoval na straně 4 napadeného rozhodnutí, kde uvedl zejména, že je nutné cigarety ve volném daňovém

oběhu s tabákovou nálepkou obsahující sazbu spotřební daně platnou do dne nabytí účinnosti zákona o spotřebních daních v souvislosti s přijetím zákona č. 201/2014 Sb. dnem 1.12.2014 po uplynutí 3 měsíců považovat za neznačený tabákový výrobek podle zákona o spotřebních daních se všemi důsledky.

S ohledem na způsob uskladnění balení cigaret důvodně považovaných za neznačené tabákové výrobky v provozovně žalobkyně, nejen v prostorách skladovacích, ale zejména v prodejním regále mezi dalšími cigaretami, nemá soud nejmenších pochybností o úmyslu žalobkyně, jakým způsobem s danými tabákovými výrobky nakládala a v budoucnu chtěla nadále nakládat. Paradoxně tedy žalobkyně sama sebe usvědčuje ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 135zk zákona o spotřebních daních, když i do protokolu sepsaného při místním šetření dne 23.3.2015 na otázku celního orgánu výslovně sdělila, že zajištěné cigarety měla v úmyslu prodat za cenu vyznačenou na kolku.

V tomto směru pak soud uzavírá, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nepochybili, pokud dovodili, že formální i materiální znaky skutkové podstaty správního deliktu proti značení tabákovými nálepkami dle ustanovení § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních byly jednáním žalobkyně naplněny. Již jen pro úplnost soud poznamenává, že ze spisového materiálu ani nevyplynuly žádné skutečnosti, které by dokládaly, že žalobkyně vynaložila veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila, či že by v rámci obchodních vztahů se svými dodavateli, když uváděla, že předmětné tabákové výrobky nakoupila od oficiálních distributorů, využila možnosti dané ustanovením § 122a zákona o spotřebních daních, který v případě změny sazby daně u cigaret upravuje nárok na vrácení hodnoty tabákových nálepek. Námitku žalobkyně o nepřiléhavé právní kvalifikaci shledal soud neopodstatněnou.

Rovněž námitku, že výše pokuty nereflektovala dopad do její majetkové sféry, je třeba zhodnotit jako nedůvodnou. Otázkou stanovení výše sankce se žalovaný zabýval ve 2. a 4. odstavci na straně 5 – 6 napadeného rozhodnutí, kde popsal, že majetkové poměry žalobkyně nemohly být zohledněny v její prospěch, neboť nižší sankci nebylo možné uložit, když diskreční pravomoc správních orgánů je v takovém případě limitována uvedeným rozpětím, které odráží typovou nebezpečnost jednání. Žalovaný rovněž argumentoval tím, že na sankci uloženou na samé spodní hranici nelze pohlížet jako na nepřiměřenou a její snížení či upuštění od jejího uložení by bylo jednak v rozporu se zákonem, jednak v rozporu se zásadou rovnosti subjektů. V jednání žalobkyně přitom nebyly shledány takové výjimečné okolnosti, které by bylo nutné zohlednit ve výroku o vině, přičemž správní řád ani zákon o spotřebních daních nevymezují žádná hlediska pro stanovení míry či stupně společenské škodlivosti jednání, které se má považovat za správní delikt. Zásadně platí, že každé protiprávní jednání, které vykazuje všechny zákonné znaky daného správního deliktu, je správním deliktem, a proto se považuje za společensky škodlivé.

V dané věci je nesporné, že odpovědnost žalobkyně za předmětný správní delikt je koncipována jako odpovědnost objektivní a zavinění není hlediskem při ukládání sankce. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný i správní orgán I. stupně při ukládání sankce ze zavinění žalobkyně nevycházeli a konkrétní okolnosti celého případu zohlednili při stanovení výše sankce. Pokud byla sankce uložena na samé spodní hranici zákonné škály pak

je na místě považovat takovou sankci za pokutu nízkou vzhledem k možnostem, které jsou správnímu orgánu dány. Žalovaný ve svých úvahách dospěl na základě stejných skutkových zjištění ke stejné výši přiměřené sankce a tuto odůvodnil konzistentním způsobem. S odkazem na shora již uvedené soud uvádí, že neshledal žádné skutečnosti, které by bylo možno za porušení pravidel správního trestání a nesplnění podmínek pro potvrzení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považovat. Žalobkyně se tedy mylí v tom, že uložená sankce nereflektuje její majetkové poměry. Žalovaný při posuzování výše sankce zhodnotil veškeré relevantní skutečnosti a s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí, soud uzavírá, že pokud žalobkyni byla uložena sankce na samé spodní hranici zákonného rozpětí, pak zkoumání majetkových poměrů bylo bezpředmětné, neboť i případné zjištění nepřiměřenosti nemohlo vést k upuštění od uložení sankce.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, neboť správní orgány v projednávané věci postupovaly plně v souladu se zákonem o spotřebních daních, vydaly rozhodnutí, která obsahují všechny náležitosti, a neporušily žádná práva žalobkyně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal všechny námitky žalobkyně, patřičně odůvodnil také výši uložené pokuty, kterou soud shledal zcela přiměřenou. Napadené rozhodnutí tudíž bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalobu vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovaný náhradu nákladů nepožadoval, navíc mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 18. září 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

I. T.